

Amikor életemben először

fine selection

CL A I R E L O U P

C L A I R E L O U P

Amikor életemben
először

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Claire Loup
A mű eredeti címe: Mes premières fois

Fordította: Burján Monika

A művet eredetileg kiadta:
Mes premières fois © Plon, 2008

Borító: © Audrey Charissoux

A könyv megjelenését az Európai Unió
Kultúra 2000 programja támogatta

Kultúra 2000

www.kulturpont.hu

ISBN 978 963 245 195 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784.
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

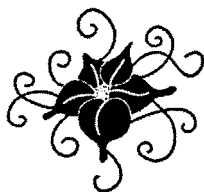
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Lulunek és nővéremnek, Marie-nak

*Az én kis Sonia nagymnak,
akinek az a rossz ötlete támadt, hogy elmegy,
anélkül, hogy megkérdezte volna a véleményünket.*

*„Mindig ugyanazt a férfit szeretni
Olyan, mint rágógumit rágni.”*

Részlet
Serge Gainsbourg Bubble Gum című dalából,
melyet Brigitte Bardot énekelt.

Amikor életemben először...

...vizsgáztam

KÉT HÉTTEL EZEELŐTT csüggedten görnyedtem az üres papírlap fölött.

A legelső érettségi vizsgámon egy fogas filozófiai kérdésre kellett választ adnom: „Elegendő-e, ha a történész csupán a memóriájára hagyatkozik?” Annyiszor olvastam el újra és újra a kérdést, hogy a végén már teljesen értelmetlenné vált: memóriájamemoárjamemóriája.

Minél többször olvastam el, annál messzebbre távolodott tőlem.

De egyszeriben, szinte varázsütésre, a köd szertefoszlott: a memóriám szép lassan működni kezdett. Eleinte olyan volt, mintha hátramenetbe kapcsoltam volna, csak éppen nem térben, hanem időben.

Remekül ment minden, az emlékezetem ott bolyongott a megtanult anyag körül, ott lebegett a szerzők között, a filozófusok apránként a felszínre bukkantak, a tollam hegyére tűzhettem őket.

Aztán hirtelen szétesett a kép: a hátramenet felpörgött, és mintha csak időgéphez pattantam volna, néhány másodperc alatt az általánosban találtam magam, az első vizsgadolgozatom előtt; a lap felső részét be kellett hajtani, hogy a javításkor ne látszódjék, ki írta.

Általános Iskolai Záróvizsga

Én, Julie, 14 éves.

Nem, nem ingaóra ütött a fejem felett. Csupán a tanár karórája ketyegett, a földkerekség lehangosabb karórája: olyan, ami tudatára ébreszt minden egyes másodperc elmúlásának, minden tovaszálló percnak. Az a fajta karóra, ami minden egyes *tik*nél éreztetni veled, hogy öregszel, s minden egyes *tak*nál még tovább öregszel. Az a fajta karóra, amitől hanyatt-homlok elmenekülnék a gondolataid. Merthogy vigyázat, a gondolat félénk, érzékeny jószág ám, előbb csak az orra hegyét dugja ki, aztán egy kicsit megmutatja a buksiját, óvatosan, apró léptekkel merészkedik elő a csöndben, és semminek nem szabad megzavarnia, mert akkor riadtan elbújik, bekucorodik az agy valamely zugába, és mindent megtesz, hogy egy időre elfelejtődjék.

Hát én minden erőmmel igyekeztem megnyugtatni a gondolataimat: „Ne fussatok el, garantálom, hogy a tiktak nem fal fel benneteket, nem bánt, becsszóra! Gyertek visszaaaaa!” De hiába, a zaj már el is riasztotta őket, és engem is majdnem az örületbe kergetett, hogy akaratlanul is számoltam minden ütést.

Ekkor vakmerően felemeltem a fejem, hogy egy éjsötét pillantást vessek a tanárra, olyan pillantást, amelyben a megvetés kétségbeeséssel keveredik, azt a fajtát, amihez a 14 esztendőös lányok oly jól értenek... és akkor, minő borzalom, rájöttem, hogy ez a sunyi alak fejfelé olvassa a dolgozatomat! És nem ám csak úgy egyszerűen olvasta, közömbös és tárgyilagos arckifejezéssel, ahogy egy vizsgázatónak illik. Nem, ő a fejét csóválta, és a szája szögletében halvány mosoly bujkált, de nem ám bátorító vagy az olvasottaktól ellágyuló mosoly, hanem cinikus és szadista félmosoly, az a fajta, amitől darabjaidra hullasz, cseppfolyóssá válsz, ami megdermeszti a kezed, hogy az már mozdulni sem bír, csak markolja görcsösen a tollat, és

szegény tétovázik, hogy húzzon-e át mindent, vagy inkább kapja elő a hibajavító festéket, tollat, egeret vagy ami van, és mázolja át vele az egész dogát. Gondolatban utasítottam a kezemet: „Gyerünk, bátorság! A gondolataim elszelleltek, de te nem vagy olyan gyáva, te *képes vagy* írni, neked nincs szükséged rájuk, te *képes vagy* írni, bármit le tudsz írni, ez csupán egy gépies mozdulatsor!” De nem, a kezem szilárdan eltökélte, hogy ott marad, ostobán a toll köré tapadva. Ez bizonyára megnyugtatta.

Mindenki elhagyott, a testem a saját feje után ment: a gondolataim elbujdostak, a kezem begazolt, a hólyagom pedig áradásszerű iramban kezdett megtelni... Ez az! Végre újra felbukkant a fejemben egy gondolat. *Egyetlen* gondolat. Egy kizárólagos és gyötrő gondolat: pisilni kell. Előbb mélyet lélegeztem: anya mindig azt tanácsolta, lélegezzek mélyeket. Aztán keresztbe tettem a lábaimat: ez már személyes tapasztalatból fakadt. Utána képtelen voltam leállni, lábammal kalimpálva előre-hátra hajladoztam, minden egyes mozdulatnál megnyikordult alattam a szék. Emlékszem, egy pillanatig azon tétováztam, sírásban vagy nevetésben törjek-e ki. És amikor hirtelen éreztem, hogy besuttyant egy csepp pisi a bugyimba, azon minutumban a magasba löktem a kezem, hogy kikéredzkedjek a mosdóba.

Az Examinátor repesett. A fejével igent intett, és amikor elmentem előtte, ugyanazzal az elviselhetetlen mosollyal felém nyújtotta a csuklóját, megkocogtatta az órája számlapját, és ahogy elmentem mellette, utánam suttozta: „Ügyeljen az időre, megkésített kisaszszony!” Végigrohantam a sulis végeláthatatlan üres folyosóin, négyesével ugráltam lefelé a lépcsőn, hogy mihamarabb a mosdók szintjére érjek, néhány másodperc leforgása alatt bevágtam az ajtót, behúztam

a reteszt és... aaaaaaaaah... Nincs szó, ami le tudná írni azt a szintiszta boldogságot, azt a primér jó érzést: a vécészsébe zubogó pisi felett érzett örömet. Elfelejtettem az Examinátort, el a rossz jegytől való félelmet, el az időt és a tiktakot. Pisiletem – és ez jó volt.

A stressz és a teljes elernyedés közötti rövid lebegés elmúltával néhány másodpercig még álmodozva üldögéltem tovább. De aztán a helyzet és a szorongással teli nap valósága apránként beszivárgott a kulcslyukon, s kíméletlenül visszazökkentett vizsgázódiák-létembe. Lóhalálában visszaráncigáltam magamra a ruháimat, hogy megpróbáljam behozni a drága időt, amit a műanyag ülőkén ücsörögve elvesztegettem. Még most is látom magam, ahogy idegesen meg-rántom a reteszt, és nagyot taszítok az ajtón, abban a bizonyosságban, hogy az annak rendje és módja szerint ki fog nyílani. Ehelyett azonban csukva maradt. Csökönyösen csukva. Magyarán, kinyithatatlanul csukva... Furcsamód nem estem pánikba. Inkább szégyelltem és nevetségesnek éreztem magam, mintha egy blőd vígjátékba csöppentem volna. Tisztában voltam vele, hogy a sulinak ez a szintje teljesen kihalt, semmi értelme nem lenne segítségért kiáltani. Azt is tudtam, hogy amint megszólal a csengő, diákok hada rohamozza majd meg a mosdót, és én kiszabadulok. Visszazöttyentem hát az ülőkére, és éreztem, hogy a fogaimban újra feltámad a fájdalom. Kimerülten felnevettem. Tudtam, hogy a franciavizsgámnak lőttek. Tudtam, hogy jó tanuló vagyok. Tudtam, hogy aznap éjszaka jól fogok aludni. Tudtam, hogy másnap füldugóval megyek vizsgázni, és előtte alaposan kipisilem magam.

Amikor kijöttem a filozófiaérettségiről, csodás idő volt, és én letelepedtem egy padra a gimnázium közelében lévő parkban. Azt hiszem, ez az első

próbatétel végül is túrhetően sikerült... Igaz, a végén nem volt kedvem újra átolvasni, amit írtam, és a piszkozatlapokat is kihajítottam. Ahogy nagyanyám mondaná: amit megtettünk, azon már nem lehet változtatni. Vagy azon már nem kell változtatni. Szóval a kettő közül valamelyik...

Megvártam, hogy Lola is kijöjjön a vizsgateremből, és csatlakozzon hozzám a parkban. A filozófia nem igazán a szíve csücske, el kell hogy tereljem a gondolatait, nehogy még letargiába essen itt nekem...

Ahogy elnéztem a ragyogó napsütést, az járt a fejemben, hogy alig várom már, hogy túlessek ezen az érettségi időszakon: először is, hogy végre kezdetét vegye a vakáció, jóllehet fogalmam sincs, mit fogok kezdeni magammal három sulimentes hónapon át; másodszor pedig, rövid távon, hogy végre kihasználhassam ezt a kora nyarat, és egy kávézó teraszán sütkérezhessek a barátaimmal, jó hideg limonádét szürcsölgetve; szép, sima combunkat, ami alig várja, hogy aranybarnára süljön, simogatja a levegő...

...szőrtelenítettem

TIZENKÉT ÉVESEN naiv türelmetlenséggel nézegettem a szobám nagy tükreben a szeméremtájékomat: szőrt akartam, igazit, nem kislánysos szösz pihéket. Tudtam, hogy jó sokat kell még várnom arra, hogy a melleim megnőjenek, a családi genetika ugyanis zsugorian mérte a dús kebleket; így hát a nőiesség minden reményét arra az átmenetre alapoztam, amikor a kis margaréta igazi Vénusz-dombbá alakul – ahogy azt Brassens énekelte egyik dalában...

Tizennégy évesen viszont már a különféle szőrtelenítő gyantákat és krémeket nézegettem vágyakozással a nagyáruházak szépségápolási cikkeket áruló osztályán.

Anya nem egyezett bele, hogy elkezdjem magam szőrteleníteni. Túl fiatalnak talált ahhoz, hogy effajta testi részletekkel foglalkozzam, és mindenféle szőrösségpárti feminista szöveggel tömte a fejem, hevesen ostorozva a „tökéletes” test büntudatot ébresztő és lealacsonyító diktatúráját, amit a férfiak macsó tekintetének és vágyainak behódoló női magazinok és azok nőstény újságírói erőltetnek ránk. Röviden, meg kellett tartani a szőrömet, és még büszkének is kellett lennem rá.

Az életem lassacskán rémálommá vált: nem mertem már szoknyát vagy ruhát felvenni, a szekrényemből száműztem az ujjatlan trikókat, mert nagyon is tisztában voltam vele, milyen szembeöt-lő borzalom rejtőzik a hónom alatt, és órákat töltöttem a tüköröm előtt, undorral szemlélve az ajkam feletti kis pihét, pontosabban, ahogy akkoriban neveztem, jól fejlett pizzasütőlegény bajuszomat.

Igen, komplexusaim voltak: iszonyúan, teljesen, ostobán elvakítottak a komplexusok. Aztán meg ebben az egész helyzetben az volt a legrosszabb, hogy a *barátnőim*nek bezzeg szabad volt szőrteleníteniük. Nyilvánvaló, hogy amikor az ember lánya egyedül kénytelen felvállalni a lábán a szőrt, nem valami könnyű emancipált nőnek éreznie magát. A gondolat, hogy kozmetikushoz menjek, egyre jobban befészkelte magát a fejembe, és persze magam mellett tudtam mesterségesen, de kifogástalanul szőrmentes barátnőim támogatását is, akiket felháborított, „micsoda szadista örömet lel abban anyád, hogy kitesz a szőrös test szégyenének.” Igen, ez kétségkívül egyfajta támogatás volt.

És eljött a reggel, amikor végképp betelt a pohár. Zuhanyzás után, miközben lazán sikáltam a fogamat, szokás szerint belenéztem a tükörbe, és ekkor hirtelen lidérces látomásom támadt: a hónaljbozontomnak két szeme nőtt. Rémülten ejtettem el a fogkefét, és gyorsan magam köré csavartam a fürdőlepedőt. Mire visszanyertem a nyugalmamat, megszületett bennem az elhatározás: titokban, és amilyen gyorsan csak lehet, elmegyek egy kozmetikushoz.

Az Afrodité Szépségzalont választottam, ami a sulitól csak pár utcányira volt, és másnap délután ötre kértem időpontot, amikor ugyan bioszórám lett volna, de így időben haza fogok érni, a távollétem nem kelt gyanút anyában. Túláradó lelkesedésemben, amit a

tilosban járás miatti adrenalin-szint-emelkedés váltott ki, a teljes – láb, hónalj, bikinivonal és bajusz – szőrtelenítés mellett döntöttem.

Másnap, amikor beléptem a szalonba, egyszerűen elillant a magabiztosságom, de a világ minden kincseért sem hátráltam volna meg. Egy dundi kis nő széles mosollyal beteretelt az egyik kezelőfülkébe, és nyájasan azt mondta:

– Vetközzön le, csak a tangáját hagyja magán, egy perc, és jövök.

Azzal eltűnt. Én meg ott maradtam, zavartan ácsorogva: miféle tangáról beszélt ez? Éreztem, hogy arcomat előnti a pír, és gyorsan letoltam a nacimat, mintha csak ellenőrizni akarnám, hogy valami szerencsés véletlennek köszönhetően nem támadt-e ma reggel az az ötletem, hogy elcsórom anya egyik tangáját. Sajna nem. Minden kétséget kizáróan bugyi volt rajtam, egy nagy, bő, rózsaszín bugyi, zöld csíkokkal.

Amikor a duci kis nő ismét felbukkant, még mindig ott álltam, és fájdalmasan és bosszúsan meredtem a dedós bugyimra. A nőre emeltem a tekintetemet, és bizonytalan hangon azt rebegettem:

– Azt hiszem, a bikinivonalat inkább kihagyom.

Afrodité asszony megértő teremtésnek bizonyult.

– Jó, ahogy akarja. De eldobható tangát is tudunk adni, ha a bugyi okoz gondot.

– Nem, nem a bugyi... az a helyzet... szóval tegnap nem jutott eszembe, hogy a bikinivonalat csak nyáron szoktam kérni... és most... nem nyár van...

Afrodité asszony valójában mégsem volt annyira megértő teremtés.

– Aha. Nos, legközelebb gondolja át, mit akar, mielőtt fölöslegesen lefoglalja az időpontjaimat. Ha nem lesz fazon, gyorsabban végzünk, be tudtam volna iktatni még egy vendéget.

Sután elnézést kértem, majd végignyúltam a kezelőágyon.

– A lábakkal kezdem, utána megcsinálom a hónaljat, a bajuszt hagyom utoljára.

Bólintottam, és közben úgy éreztem, a szorongástól enyhén görcsbe rándul a gyomrom. Féltem, hogy fájni fog, hogy a gyanta majd csíp, húzza a bőrömet, hogy rám ragad. A kozmetikus a lábamra simította az első csíkot, visszatartottam a lélegzetemet – semmi. Semmi fájdalom. Semmi „aúú”. Épp csak összereztem egy kicsit, de egyáltalán nem volt elviselhetetlen. Épp ellenkezőleg: valahányszor lerántott egy csíkot, egyre könnyebbnek, egyre felnőttebbnek, egyre csinosabbnak éreztem magam.

Mérhetetlen büszkeség dagasztotta a keblem, olyan bátornak éreztem magam, mint egy ellenálló a Szórtól-megszabadult-nőknek a Szörös-emancipáltak ellen vívott háborújában. Nem is éreztem az idő múlását, egykettőre ott álltam szórtelenítve és felöltözve. A bébicsőszködéssel keresett pénzzel fizettem, s szinte kézzelfoghatónak éreztem az élvezetet, amit a kemény munkával megszerzett fizetség elköltése okozott... Azután metróra szálltam.

Eleinte még nem éreztem semmit. Az ablak mellé ültem le, és gondolatban újra végigpörgettem a próbatételt, amin most mentem keresztül. Aztán szép lassan elkezdődött.

Először csak enyhe szurkálást éreztem. Aztán, ahogy állomásról állomásra haladt a szerelvény, furcsa forróság öntötte el a lábamat, a hónaljamat és az orrom alatti bőrt... legszívesebben vakaróztam volna, mivel azonban az ösztönöm azt súgta, ez nem lenne helyes, uralkodtam magamon, amíg haza nem érek. Alig vártam, hogy bezárkózhassam a fürdőszobába, hogy hideg vizet engedjek az arcomra és a lábamra, vagy hidratáló krémet kenjek rájuk.

Észrevettem-e, hogy furcsán néznek rám az utasok? Nem hiszem... Úgy mentem be a lakásba, mintha mi sem történt volna, anya elém jött, hogy puszt adjon. Még most is magam előtt látom, ahogy kikerekedik a szeme, a szája pedig elképedt „Ó”-ra nyílik, ami szinte rögtön elfojtott mosollyá alakul, végül pedig gúnyos és diadalmas kacagásba csap.

Odarohantam az egyik tükörhöz, és ekkor szembesültem a nyilvánvaló igazsággal: röhejesen festettem. A láthatatlan kis pihém helyén élénkvörös dagadás éktelenkedett, amit csak még jobban kihangsúlyoztak az apró sötétpiros pontok, melyek ott voltak minden egyes kitépett szőrszál helyén. A felső ajkam úgy nézett ki, mint egy elfuserált kollagéninjekcióban részesített kacsacsőr, és azon morfondíroztam idegesen, mindez vajon eltűnik-e a holnap reggeli első órámig.

Természetesen nem tűnt el, de a sokkoló látvány némileg enyhült, azt lehetett hinni, hogy cigarettára gyújtva megégettem magam. Leszámítva, hogy nem is bagóztam. Anya odajött hozzám, és kaján arccal nézett rám. Csúfondáros tekintete volt a legrosszabb büntetés: rettentő nevetségesnek éreztem magam, amihez még hozzájött a szégyen, amikor visszagondoltam arra, hányan láthatnak ilyen ábrázattal. Hogy a fájdalmas gyulladást csillapítsa, anya Mitosyllal kente be a bőrömet, azzal a krémmel, amivel a csecsemők kivörösödött popsiját szokták. Ez volt a hab a tortán.

Most jöttem ki a kozmetikustól, szép sima lábakkal és hónaljjal, mehetnek holnap az érettségi befejeződését ünneplő bulira.

Igen, ma már tudom, hogy szörztelenítés után a bőrünket egy napig pihentetni kell, csak utána flangálhatunk csupasz lábbal. És azt is tudom,

hogy az életben soha többé nem nyúlok még egyszer az ajkam felett lévő három szál szöszeke szőrhöz.

Azért azt is el kell ismerni, nem őrök annyira rémes emléket erről az első tapasztalatról: azzal, hogy elmentem a kozmetikushoz, úgy éreztem, kicsit magam mögött hagytam a kislányok világát, és beléptem a nőkébe; aztán meg ennek az önmagában nem is olyan szörnyű kis kihágásnak a következtében anyám, aki valószínűleg rádöbrent, milyen lényegesen fontos számomra, hogy ne legyek szőrös szoknyában, megengedte, hogy bizonyos feltételekkel szőrteleníttessem magam: kizárólag a lábamat és a hónaljamat, és kizárólag az ő kozmetikusánál.

...igazi buliba mentem

SZOMBAT ESTE LOLÁNÁL JÖTTÜNK ÖSSZE. Mindenki *felfokozott hangulatban volt: előző nap estünk túl a legutolsó érettségi vizsgán, ki kellett adnunk magunkból a stresszt meg a felhalmozódott feszültséget. Ráadásul négyen – Lola, Manu, Emma és én – most ünnepeltük a tizennyolcadik születésnapunkat is.*

Az első szülők nélküli buli kicsit az az alkalom, amikor halmozzuk az „életünkben először”-öket: első becsicsentés, első spangli, első miniszoknya, első flört, sőt esetleg az a bizonyos ÉLETÜNKBEN ELŐSZÖR is. Persze nem feltétlenül szükséges mindent egyszerre bevállalni, de mondjuk, ez a lehetőség is fennáll.

Aztán minden egyes bulin újra találkozunk ezekkel a hozzávalókkal, csakhogy akkor már mindennel tisztában vagyunk: tudjuk, hogy lesz fű, tudjuk, hogy lesznek helyes srácok, tudjuk, milyen hatást keltnünk miniben, ismerjük, milyen érzés spiccesnek lenni, és már előre betervezzük, hogy a helyszínen fogunk aludni; tudjuk, hogy mindig ott lesz velünk a kedvesünk, vagy ha éppen nincs ügyeletes szerelmünk, akad majd egy gentleman, aki felajánlja, hogy a társaságunkban tölti az éjszakát.

Fejből tudjuk már az egész forgatókönyvet, mégsem unjuk meg. Vajon ez azt bizonyítja, hogy életünkben először minden annyira fantasztikus, hogy újra és újra át akarjuk élni, még ha csak távolról is, még ha tudjuk is, mi következik? Lehet...

Tizenöt éves voltam, amikor először mentem buliba. Előtte is rendeztem ugyan pizsamapartikat a barátnőimmel, de ez, akkor, tizenöt évesen, igazi buli volt. Gimisek lettünk. Egy új világ nyílt meg előttünk.

Lola rögtön az év elején nagyon közel került hozzám. Azonnal megértettük egymást, és egy hónap múlva az volt a benyomásom, mint ha már évek óta ismerném. Manu, az egyik osztálytársunk, bele volt zúgva Lolába, aki bele volt zúgva Manuba, akinek volt egy Alex nevű haverja, egy végzős srác, aki meg nem túl határozottan ugyan, de belém volt zúgva – én viszont senkibe sem voltam belezúgva. Nos, ez az Alex mindannyiunkat meghívott magához buliba egy szombat este, amikor a szülei vidékre utaztak.

Rettenetesen izgatott lettem a gondolattól, hogy Lolával hivatalosak vagyunk erre az estére, és egész héten olyan voltam, mint kiskoromban: számoltam, hányat kell még aludni, mielőtt elindulunk a barátnőmmel kirúgni a hámból.

A nagy napon vagy egy tucat göncöt felpróbáltam, aztán végül Lola feljött hozzám egy halom cuccal. Egymás között cserebereltünk: én kölcsönadtam neki egy farmerszoknyát, ő meg cserébe átpasszolt egy nyakláncot meg egy testhez álló fekete kis fölsőt.

Úgy volt, hogy Lolánál alszom, és azt hiszem, amikor elindultunk a buliba, a lehető legőszintébben azt gondoltuk, hogy tényleg náluk fogunk aludni. Még a taxira való pénz is félre volt téve...

Előbb beugrottunk egy boltba, hogy vegyünk valami innivalót. Nem igazán tudtuk, mit is vigyünk, annyit azért gyanítottunk, hogy nem az üdítős polcokon kell keresgelnünk. Végül az alapellátmány mellett döntöttünk: dobozos sör és vodka-narancs.

A buli nyolckor kezdődött, de mi csak tízre mentünk oda. Tudtuk, hogy vannak szabályok, amiket nem árt tiszteletben tartani: nem jó elsőként érkezni, amikor a hangulat még nem hágott a tetőfokára, jobb, ha váratunk magunkra. Meg is volt a hatása: alighogy megérkeztünk, Manu odajött hozzánk, úgy téve, mintha csak véletlenül vetődött volna arra, és Lola máris tudta, kellemes estének néz elébe. Két perc múlva már el is tűntek, én meg ott találtam magam egyedül a konyhában, kezemben a sörösdobozokkal. Lepakoltam őket az asztalra, és bátortalanul elindultam arra, ahonnan a zene szólt. Nem tudom, pontosan hányan lehettünk: talán százan is voltunk. Vagy nyolcvanan. De hatvanan biztosan...

A lakás nagyon tágas volt, és minden egyes helyiségben egy vagy több kisebb csoport táborozott. Ittak, táncoltak, bagóztak, fecsegték, csókolóztak az ajtófélfának dőlve. Elkápráztatott ez a sok, nálam idősebb ember, kicsit feszengtem is, megpróbáltam hát előkeríteni Lolát. Végül Alexbe botlottam.

Három-négy osztálytársnője karéjában állt. Amikor meglátott az ajtókeretben, rám mosolygott, és intett, hogy menjek közelebb. Menet közben magamhoz vettem egy üveg sört, hogy leplezzem a zavaromat. Kisurrantunk a szobából, és egy másik helyiségben letelepedtünk egy öreg kanapéra. Valahányszor Alex a szemembe nézett, kortyoltam egyet a sörömből. Úgy éreztem, mintha egy amerikai filmben lennék: üvöltött a zene, az emberek táncoltak körülöttünk, patakokban folyt az alkohol, a helyiségben olyan sűrű cigarettafüst

gomolygott, hogy már csípte a szemet, nekem meg egy puha kanapén fűzték a fejem. Kis idő múlva Alex néhány barátja csatlakozott hozzánk, és kezdetét vette a spanglisodrasi verseny. Fogalmam sincs, hány füves cigi lehetett nálunk egyszerre, de az volt a benyomásom, hogy félpercenként szívok egy-egy slukkot.

Blablablablablablaba... Már nem éreztem az idő múlását. Hangosan vihogtam. Alex a karjába vont – és már egy csöppet sem voltam zavarban. Néhány haver elhúzta a csíkot. Alex megcsókolt – és már egy csöppet sem voltam zavarban. Mások is kimentek a helyiségből. Alex a combomat simogatta – és már egy csöppet sem voltam zavarban. Már csak mi ketten voltunk benn, és messziről, homályosan hallottam a techno dübörgését. Keze a szoknyám alá csúszott, s ekkor bekattant valami, megrázkódtam és felegyenesedtem. Zavarban voltam. És el voltam ázva, és teljesen kába voltam. De azért annyira nem, hogy egy foszladozó kanapén veszítsem el a szüzességemet egy nagydumás fickóval. Még csak azt sem mondhatom, hogy nem álltam rá készen; tizenöt éves voltam, és miközben a kanapén taperolt, felfedeztem valamit: aznap este a testem és az agyam összefogott, hogy felébressze bennem a szexuális vágyat.

Ráadásul nyár óta egy óvszert is hordtam a pénztárcámban, szóval... De még ha soha nem is hittem a lovon érkező szőke hercegben, azt sem képzeltem soha, hogy a dolog így is megtörténhet, egy olyan pasival, aki a bulin lévő bármelyik másik lánnyal is lefekühdetett volna – ezzel kezdettől fogva tisztában voltam –, hozzá egy tök gáz techno számra.

Felkeltem, és messziről még hallottam, ahogy röhörészve hívogat vissza. A lábam mintha vattából lett volna, a fejem kóválygott. Megkerestem a fürdőszobát, és a csap alá dugtam az arcomat. Ahogy

feemeltem víztől csöpögő fejemet, a hátam mögött megláttam egy fiút, aki mosolyogva nézett rám.

– Jól érzed magad?

Bólintottam, és leültem a kád szélére.

– Kicsit túl sokat ittam. Vagy túl sok füvet szívtam. De lehet, hogy mindkettő...

Még mindig mosolygott.

– Jules vagyok.

– Én meg Julie.

Egy másodpercre egymásra meredtünk, aztán felkacagtunk. Jules narancslevet és egy szem Doliprane-t javasolt, és önként felajánlotta, hogy segít megkeresni Lolát. Hajnali három körül járt az idő, és mi együtt bolyongtunk a lakás hosszú folyosóin.

Nagyon kellemes volt Jules társaságában. Keveset beszélt és hal-kan, és mindig mosolygott. Apróságokról meséltünk egymásnak, és nem éreztem kényszernek, hogy mindenáron fenntartsam a társalgást. Egyszerűen csak ott volt velem, és együtt kerestük a barát-nőmet.

A puha kanapés szoba mellett is elhaladtunk, és láttam, hogy Alex egy lánnyal hentereg. Arra gondoltam, sokkal kevésbé kellemesen alakult volna az estém, ha ott maradok azon a kanapén.

Egy másik helyiségben egy lány hányt, a barátnői meg vihogtak rajta. Bosszúsan néztük őket, holott nekem sem sokon múlt, hogy Jules ilyen állapotban lásson. Kinyitottunk egy másik ajtót: hopplá! megvan az én Lolám! Manuval szorosan összébújva aludt. Finoman megráztam:

– Lola!

Semmi.

AMIKOR ÉLETEMBEN ELŐSZÖR...

– Lola!!

Kinyitotta a fél szemét, de azon nyomban vissza is csukta: Lola mélyen aludt. Beletörődve kimentem a szobából. Jules a folyosón várt.

– Nos?

– Alszik. Hívok egy taxit, és hazamegyek.

Egy pillanatra elgondolkodott, majd megkérdezte:

– Messze laksz?

Nem, nem laktam messze. Elindultunk kettesben gyalog Párizs utcáin, nem igazán arrafelé, amerre laktam. Addig sétáltunk, amíg pirkadni nem kezdett. Akkor arra gondoltunk, most már ideje lenne hazamenni. Azt mondta, maradjak vele, és én beleegyeztem. Jules egy kis cselédszobában lakott. Odaértünk a ház kapujához. Fáradságtól botladozva felvonszoltuk magunkat a hetedik emeletre, s még volt erőnk nevetni. Nála töltöttem az éjszakát, s abban a kis szobában, a piros padlótéglákra terített matracon történt meg életemben először.

De nem azon az éjszakán: akkor túl álmosak voltunk.

... szülők nélkül mentem nyaralni

MINDEN BULIBAN VAN EGY KÜLÖNLEGES ÓRA, amikor a többség már elment vagy elaludt. A zene ilyenkor már csak andalítóan zümmög a háttérben, és az álmoságot leküzdő néhány hősies bulizó összegyűlik egy utolsó pohár ital körül, hogy megváltsa a világot.

Ma este mi hárman, Manu, Lola és én alkottuk az elválaszthatatlan triót. Egész este mindenféléről beszélgettünk, egzisztenciális kérdéseket vetettünk fel, közben mi magunk is nevtünk kissé lapos eszmefuttatásainkon. Addig-addig elemezgettük és boncolgattuk a jövőt, hogy azon kezdtünk tünődni, vajon miféle felnőtt válik majd belőlünk.

Még nem tudatosult bennünk igazán, de már éreztük, hogy a gimnázium vége valami másnak a kezdetét jelenti, valami bizonytalan és egyelőre nehezen meghatározható dolognak a kezdetét. Az egyetlen, amivel tisztában vagyunk, hogy tanévkezdéskor végérvényesen elszakadunk egymástól: Manu a műegyetemre megy, oda, ahová Jules is jár; Lola úgy döntött, jövőre megcélazza a képzőművészetit, és most elvégez hozzá egy előkészítőt. Én igazán pontos cél híján a filozófia szakra iratkozom be.

Bár Manu másodikban átment tőlünk a matfizes osztályba, a gimni három éve alatt mi hárman elválaszthatatlanok voltunk, és most

mindegyikünk fél a küszöbön lévő elszakadástól: Lola attól tart, hogy Manu a kemény tanulás miatt majd elhanyagolja; Manu attól, hogy Lola beleszerelmesedik egy hosszú hajú művészebe; én meg attól, hogy a barátaim szakítanak egymással, és hátat fordítanak nekem, mihelyt új életet kezdenek.

Ezért ma este, hogy biztosan az utolsó másodpercig kihasználjuk ezt a kötődést, amelynek a hirtelen elszakadásától valamennyien tartotunk, az általános jókedv közepette elhatároztuk, hogy közösen meggyünk nyaralni.

Mindig azt gondoltam, hogy az első, szülők nélküli nyaralásomra a barátnőimmal keríték majd sort, és mindenféle kilengés jellemzi majd. Elképzelttem, ahogy a csajokkal Oléron szigetén kempingezünk, sorra járjuk a bárokat és a diszkókat, és a fánkárusokkal flörtölünk a parton.

Valójában Jules-lel mentem el az első nagylányos, anyuci-apuci nélküli nyaralásomra. Ez volt az egyik előnye annak, hogy a barátom négy évvel idősebb nálam, amellet, hogy felvághattam a lányok előtt, hogy kocsija is van, és meghívhattam magam moziba: a szüleim megbíztak benne, így békén hagytak.

Jules hamar megismerkedett velük: még ha az időnk háromnegyed részét a Boulevard des Invalides-on lévő kis szobájában töltöttük is, amikor három, konzerv raviolival és pattogatott kukoricával átvészelt nap után megéheztünk, hazamentünk hozzánk, hogy bevágjunk valami anya által készített finomságot. A szüleim imádták. Helyes volt, kedves, mosolygós, szorgalmas diák és a lányukért remegő szerelmes. Az ő szülei magas rangú tisztviselők voltak, és külföldön dolgoztak; Jules egy éve lakott egyedül Párizsban, mérnöknek

tanult. Szóval anya azonnal a szívébe zárta, és akár a Holdra is elengedett volna vele csukott szemmel.

De mi nem akartunk olyan messzire menni: Spanyolországba készültünk, a tengerpartra, a júliusi vakáció alatt. Az ő kocsijával vágunk neki a kéthetes útnak. Nemrégén töltöttem be a tizenhatot, és nyaralni mentem a húszéves barátommal. Senkitől nem irigyelhettem semmit. Ha visszagondolok erre a nyaralásra, azon tűnődöm, hogyan juthattunk oda néhány hónappal később, hogy szakítsunk...

Nyaralni menni a barátommal: tizenhárom éves korom romantikus kamaszfantáziái között toplistás helyen állt, csupán az előzte meg, hogy *legyen egy barátom*, közvetlenül utána pedig az következett, hogy *szétválasztom a barátomat és egy másik srácot, akik értem verekednek*. E nyaralás alatt kipipálhattam tehát az első két álmat, a harmadik, ahogy némileg érettebbé váltam, feledésbe is merült...

A leghihetlenebb azonban az volt, hogy ez az első, szülők nélküli vakáció édes kettesben Jules-lel, messze felülmúlta mindazt, amit kliséktől hemzseggő tiniagyam el tudott képzelni.

Jules-lel megismertem az *önállóságot*. Végigautóztunk Spanyolország déli partjain. Két hétig utaztunk, akkor álltunk meg, amikor kedvünk tartotta, ott, ahol kedvünk szottyant, előnyben részesítve a kicsiny öblöket és a tapas-bárokat; hol a kocsiban aludtunk, hol fogadóban, hol meg helyi lakosoknál szálltunk meg. Minden egyes nappal egyre inkább azt éreztem, hogy levetem a bababőrömet: vedlek. Úgy éreztem, elhagyom a kamaszos álomvilágomat, hogy belépjek egy még varázslatosabb világba, amit a valóság szépsége tesz azzá: Jules világába, vagy inkább a mi közös világunkba. Az együtt

töltött pillanatok a fantáziáim helyébe léptek, és jót derültem azon, ahogy összehasonlítottam az elképzelt helyzeteket a megéltekkel.

Emlékszem arra az estére, amikor egy elhagyatott kis öbölben a naplementében gyönyörködtünk. Mindkettőnkben ott motoszkált kimondatlanul a vágy, hogy egy filmbe illő élményben legyen részünk, hogy szenvedélyesen csókolózzunk a még meleg homokban. Teljesen átengedtem magam az ölelésének, ugyanakkor akaratlanul is kajánul tekintettem erre a kliséhelyzetre, amit közösen vittünk színre.

Tudtam, hogy tüzes csókjaink hosszú, szerelmes éjszakába torokollnak a parton: a romantika csúcsa, a szerelmi vágy megkoronázása lesz. Elkézdünk levetkőzni, boldogok voltunk, hogy megvalósítjuk a földkerekség legromantikusabb fantáziáját. De aztán igen gyorsan váratlan fordulatot vettek az események: a homok szúrt, dörzsölt, mindenünk tele lett vele. A szemünk, a hajunk, a szánk, ahogy csókolóztunk. Mi azonban mindenképpen szerettük volna az emlékeink között tudni ezt az élményt, ezért megpróbáltuk elhittetni magunkkal, hogy kellemes. Egy idő után azonban bedobtam a törülközőt. A valóság a fantázia fölébe kerekedett: túlságosan kellemetlen volt.

Amikor végre meg mertem Jules-nek mondani, megkönnyebbülten sóhajtott egyet, majd felnevetett. A nagy fürdőlepedőt magunkra csavarva a kocsihoz szaladtunk, és fantáziát váltottunk: az elhagyott kis öböl helyébe az autó lépett. Azon az éjjelen mégis lenn aludtunk a parton: egy darabka álmodó hajlandók voltunk átengedni ugyan a valóságnak, de azért ragaszkodtunk a romantikus éjszakánkhoz a csillagos ég alatt. Mindent összevetve borzasztó rosszul aludtunk, és hajnali négy óra tájban a *policia* kergetett el bennünket

az öbölből, ostobán azt szajkózva: „*Forbidden, forbidden*”. Az az éjszaka egyszerre volt csapnivaló és csodálatos, és pontosan ez jelentette a felnőtté válást: rájönni arra, hogy egy darabka elfuserált valóság messze felülmúlhatja a csöpögős és naivan idealizált fantáziákat.

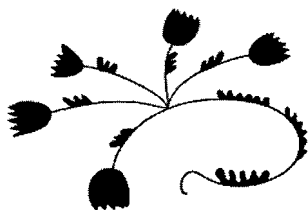
Azon a nyaraláson újonnan kialakult érettségem határait is megismertem, amikor féltékenységi roham tört rám egy tapas-bárban. Jules szép volt, napbarnított, és beszélt spanyolul. Abban a bárban azonnal kiszúrtam, hogy a nagymellű, miniszoknyás pincérnő szemmet vetett a barátomra. Jules azt mondta: „Ugyan már, paranoiás vagy”, csak hogy ez ősi ösztönből fakadt, éreztem a veszélyt, éreztem, hogy ez a nőstény az én hímemet kívánja, és magamat is nőstény oroszlánnak éreztem, aki képes ráugrani áldozatára, hogy vadul átharapja a torkát. A csajnak sejtelve sem volt róla, milyen düh fortyog bennem, és csevegni kezdett Jules-lel, felvihogott minden egyes számárságon, ami elhagyta Jules száját, és minden egyes vihogásnál egyre közelebb és közelebb hajolt hozzá. Ha nem lettem volna meggyőződve róla, hogy le akar feküdni velem, azt hihettem volna, hogy megpróbálja megfojtani két szilikonos mellével. Morcos ábrázattal kiittam a *cervezámat*, de egy szót sem szóltam, attól tartva, hogy üvöltöni kezdek, és hisztérikána fognak tartani. A tőlem telhető legnagyobb türelemmel megvártam, hogy Jules befejezze a turbékolást a *buena chicá*jával, közben azon törtem a fejem, hogyan hozzam a tudomására a csalódottságomat, anélkül, hogy egy szapanoperába illő féltékenységi jelenetet rendeznék neki.

Épp itt tartottam a gondolataimban, amikor Jules felkacagott, majd felém fordult, és azt rikkantotta: „Hahaha, Clara azt hitte, hogy a hugicám vagy!” Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Nagyon gyorsan történt minden: a söröspoharam egy szempillantás alatt

kiürült, de nem a torkomban áradt szét a folyadék, hanem a lány arcán. Aztán pedig – hiába, csak nem tudtam kibújni a hisztérika bőréből – angolul azt üvöltöttem neki: „*I’m not his sister, bitch, I’m his girlfriend!*” Szívesebben mondtam volna inkább spanyolul, de akkoriban még nem tudtam elég jól ezen a nyelven ahhoz, hogy az arcába vág hassam. „*No soy su hermana, soy su novia!*” Vagy valami ilyesmit...

Fúriaként rontottam ki a bárból, és jókorát rúgtam egy lámpaoszlopba. Jules utánam jött, azt mondta, teljesen megőrültem, és elvitt a gyógyszertárba, hogy valami kenőcsöt vegyünk a lábamra, ami jócskán feldagadt. Számára a féltékenység az éretlenség bizonyítéka volt, míg számomra azt jelentette, hogy nem sikerült uralkodni magamon, amit gyermekes magatartásnak tartottam. Megkérdeztem tőle, vajon ő soha nem féltékeny-e, mire elmosolyodott, és azt mondta, ha mindig féltékeny lenne, valahányszor rám néz egy fiú, akkor az egész életét féltékenykedéssel tölthetné. Bocsánatot kértem tőle, mert miután ilyen dedósnak mutatkoztam, sürgősen be akartam neki bizonyítani, hogy igenis tudok éretten viselkedni: Jules szemében a bocsánatkérés az intelligencia és az érettség jele volt. És én azt akartam, hogy intelligensnek és érettnek tartson. Különböztetnem nem kértem volna bocsánatot.

Amikor hazaértem a nyaralásból, mintha kicseréltek volna, és a szüleim voltak az elsők, akik ezt észrevették: már nem a kicsi lányuk voltam, hanem egy fiatal nő. Gyakran mondják, hogy egy pattanásos kamaszt az első szexuális élménye tesz fiatalemberré, számomra azonban a nagy változást az hozta meg, hogy két hétfőig felnőtt életet éltem, távol a szüleimtől és a barátainóimtól, egyedül a szerelmemmel, átgondolva minden egyes állomást, amit öreg kocsijával megtettünk a Costa del Solon.

...lett egy legjobb barátnőm

KÉT NAPJA TUDTUK MEG AZ ÉRETTSÉGI OSZTÁLYZATAIT: *Manu kitérnő eredménnyel vizsgázott, Lolával mi épp csak átcsúsztunk, ennek ellenére rettentő elégedettek voltunk. Még aznap estére elhívtam magunkhoz aludni, hogy amúgy csajosan megünnepelhessük. Lolával az a jó, hogy tényleg csak tiszta szeretet van közöttünk: nincs rivalizálás, nincs egészségtelen csodálat, nincsenek erőviszonyok, holott barátnők között bizony nem mindig van így. Az éjszaka jó részét azzal töltöttük, hogy sráckoról és szerelemről beszélgettünk, és rádöbentem, hogy végső soron az ember lánya mindig erről beszélget a legjobb barátnőjével, legyen akár tizenkét, akár tizennyolc éves, de hogy ezt mennyire őszintén tesszük, az attól a lánytól függ, aki velünk szemben van.*

Emlékszem Lucie Devalra. Ötödikben¹ került az osztályunkba. Amikor először megláttam, el voltam ájulva, milyen klassz a stílusa: volt egy piros Eastpack táskája, amire hibajavító tollal dalszövegrészleteket

---

¹ A mi hetedik osztályunknak felel meg. Franciaországban a felső tagozat 6. osztályban kezdődik, és innentől visszafelé számozzák az osztályokat, tehát a 6. után az 5., majd a 4. és a 3. jön. *(A fordító megjegyzése.)*

firkantott, meg Peace, Love and Anarchy jeleket. A hajában pánt volt, és három lyuk a fülében.

Azonnal mély csodálatot éreztem e lány iránt, aki a sulis klotyójában dohányzott, és ellógott az órákról, hogy CD-ket vásároljon a Fnacban. Lucie az abszolút függetlenséget testesítette meg számomra.

Engem szemelt ki legjobb barátnőjének. Nem volt túl nehéz választania: Lucie egy aszociális kamasz volt, akit a szülei „beilleszkedési gondok” miatt hoztak át másik suliba, én pedig betegesen félénk tini voltam. Spontán módon fordult az osztály barátnő-nélkülije felé, mivel a világ minden kincséért sem lett volna hajlandó a sulis menő csajaival barátkozni, és belépni a bandájukba. Számomra Lucie az az égi áldás volt, akit már hatodik óta kétségbeesetten vártam, és 200%-kal vettem bele magam egy extraszoros kapcsolatba. Nagyon gyorsan elválaszthatatlanná váltunk: szinte minden hétvégén nálunk aludt, minden órán egymás mellett ültünk, a szünetben együtt pusmogtunk, a menzán mindig egy asztalnál ettünk.

Néhány hónap leforgása alatt pirosra színeztem a hajam, a nadrágjaimat rongyos farmerre cseréltem, a kabátomat beakasztottam a szekrénybe, helyette bő gyapjúzakót hordtam, amit Lucie-vel a montreuili bolhapiacon hajtottunk fel. A társalgásunk háromnegyede a fiúkról szólt, vagy a divat áldozataivá vált lányokat szapultuk. Kívülállónak éreztük magunkat, olyannak, aki felette áll a mániákusan a külsejükkel foglalkozó lolitáknak, nem vettük észre, hogy mi ugyanúgy a divat szabályainak engedelmességek, csak éppen más öltözködési és viselkedési kategóriában.

Akkoriban bele voltam esve az egyik osztálytársamba, Ludóba, és állandóan arról faggattam Lucie-t, szerinte hogyan hívhatnám fel

magamra a srác figyelmét. A barátnőm egyre azt mondogatta, hogy Ludo unalmas alak, nincs benne semmi mélység (igen, Lucie képes volt megítélni az emberek mélységét...), és a szemét értetlenkedve forgatva azt kérdezte, miért akarok mindenáron egy ilyen lúzernek tetszeni. Meg voltam győződve, hogy igaza van. Lucie-nek természetesen igaza kellett hogy legyen.

Március környékén Ludo meghívott a születésnapjára.

– Csak három hét múlva lesz, de inkább jó előre szólok, hogy el tudjál jönni.

Kategorikusan visszautasítottam a meghívást, mivel nagyon is tisztában voltam vele, micsoda áruulás lenne a részemről, ha elmennék, nem beszélve arról, hogy az osztályból az összes többi csaj is hivatalos volt.

S bár büszkeséggel töltött el, hogy bebizonyítottam Lucie-nek, érdemes vagyok a legjobb barátnő címére, azért kicsit összefacsarodott a szívem, ahogy hallottam magam, amint azt mondom Ludónak, már más programom van arra az estére. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy biztos voltam benne, csipetnyi csalódást láttam megvillanni a szemében, amikor visszautasítottam; Lucie azonban nem bocsátott volna meg nekem egy ilyen gyengeséget.

A meghívás estéjén a szüleim hallották, ahogy Lucie-vel telefonon beszélek, és amikor letettem a kagylót, anya odajött hozzám, és azt mondta, nem érti, miért szigetelődöm el az osztálytársaimtól, különösképpen, hogy „emlékezete szerint” mindig is kedveltem Ludót. Persze nem álltam készen egy ilyen párbeszédre, ezért inkább fensőbbeséges arckifejezéssel kijelentettem, hogy cseppet sem érdekelnek a dedós osztálytársaim, ezerszer szívesebben töltöm a szombat estémet Lucie-vel.

Anya szárazon azt felelte:

– Azt hiszem, jobban tennéd, ha kissé lazítanál a Lucie-vel való kapcsolatodon. Kedves lány, de nem szeretem, hogy teljesen elszakít a környezetedtől.

Nyilvánvaló volt, hogy anyám nem lát tovább az orránál. Lucie számára ennek a meghívásnak a visszautasítása a barátságunk csúcspontját jelentette. Soha nem álltunk még ennyire közel egymáshoz, és amikor a szüleim bejelentették, hogy három napra vidékre kell utazniuk az egyik barátjuk temetésére, azonnal javasoltam Lucie-nek, hogy költözzön hozzánk erre a rövid időre. Ez egy héttel Ludo születésnapja előtt történt.

A szüleim péntek reggel mentek el, és vasárnap este kellett visszajönniük. Lucie-vel túl rövidnek találtuk ezt a vakációt, így úgy döntöttünk, a pénteki és a szombati órákat ellőgjük, hogy legyen egy hosszú hétvégénk, amikor kitombolhatjuk magunkat, amikor semmivel sem kell törődnünk.

Az első iskolakerülő napunkat azzal töltöttük, hogy lófráltunk Párizsban, beültünk egy moziba, már nem is tudom, milyen filmre, kávézókból limonádét szürcsölgettünk. Estére kikölcsönöztünk pár DVD-t, az éjszaka jó részében azokat néztük. Úgy hajnali négy óra tájban aludhattunk el, mindketten az én ágamban, a gyomrunk már kevergett a rengeteg csipsztől, kólától, cukorkától, csokikrémtől, amit az este folyamán magunkba tömtünk. Lucie megsimogatta a hajamat, és egymáshoz bújva elaludtunk. Másnap dél körül ébredtünk. Egész nap pizzamában voltunk, társasjátékoztunk és mentolos light cigit szívtunk. Palacsintát sütöttünk, és az ágyamon birkóztunk. Hat óra körül elbóbiskoltunk a kanapén, nyolc óra tájban felriadtunk.

Az idő teljesen megfoghatatlanná vált: egy időn kívüli buborékban aludtunk el, és a fáradság kásás légkörében ébredtünk. Újra elkezdtünk egy kicsit hancúrozni a kanapén, eszementen viháncoltunk. Aztán egyszer csak valahogy megcsókoltuk egymást. Nem az arcunkon. A szánkron. *Igazából* megcsókoltuk egymást, közben pedig tovább hülyültünk.

Ez volt az első igazi csókom, nem olyan ízetlen csattanós puszi, amit boldog-boldogtalannak osztogatunk egy-egy kérdezős-zálogos játék során. Igaz, hogy abban a korban voltunk, amikor akár a szexuális irányultságunkon is elgondolkozhattunk volna, de ennek semmi köze nem volt ahhoz. Nem a lányokat szerettük, egyszerűen csak szerelmesek voltunk egymásba. Nem, nem is szerelmesek, de valami olyasmi volt ez, ami összetéveszthető volt a szerelemmel, ha az ember nem rendelkezett még viszonyítási ponttal ezen a téren: egy olyan érzés, amelyben a barátság, a csodálat és a gyengédség határai összemosódtak; az eddig magunkba fogadott és rendezetlenül visszatükrözött érzések véglete volt ez. Az estét azzal töltöttük, hogy szerelmi-baráti vallomásokat tettünk egymásnak: én szépnek találtam őt, ő szuperintelligensnek engem; én csodáltam az ő öltözködési stílusát, ő imádta a humoromat... Amikor hajnali háromkor lefeküdtünk, kéz a kézben aludtunk el.

Másnap már vasárnap volt, a szüleim estére hazaérnek, ez volt az utolsó napunk. Reggel Lucie rendkívül hidegen viselkedett. Közölte velem, hogy elege van, három napja egy lépést sem teszünk egymás nélkül, levegőre van szüksége. Egy óra múlva haza is ment, még meg sem ittam a forró csokit. Borzalmasan éreztem magam. Úgy gondoltam, semmi olyat nem tettem, amivel kiérdemeltem volna

ezt a viselkedést. Jól tudtam, hogy a tegnap esti csókunk csupán egy kis intermezzo volt mindabban, amiben eddig osztoztunk egymással, és nem hittem volna, hogy képes lesz neheztelni rám egy ilyen spontán és szinte ártatlan dolog miatt.

Délután megpróbáltam felhívni a mobilján, de nem méltóztatott felvenni. Mire a szüleim hazaértek, már teljes búskomorságba sülyedtem; ehhez még hozzájött ugyebár a temetés, így aztán a hangulat ritka morózus volt otthon. Alig vártam, hogy másnap találkozzam Lucie-vel a suliban, hogy véget vessünk ennek a mosoly-szünetnek, és lapozzunk. Egész éjszaka azon töprengtem, hogyan vezessem fel a témát anélkül, hogy túl drámaira venném a figurát, hogyan értessem meg vele, hogy ennek az egésznek nem szabad éket vernie közénk...

Amikor hétfő reggel Lucie megérkezett az iskolába, nem köszönt nekem, még csak rám sem nézett. Anaïs mellé ült le, a mellé a lány mellé, akivel év eleje óta egy árva szót sem váltottunk. Kezdtem rájönni, hogy meg akar büntetni egy olyan cselekedet miatt, ami az ő lelkében úgy csapódott le, mint valami szégyenletes dolog. Teljesen tanácstalan voltam, és iszonyú büntudat gyötört.

A szünetben ismét megpróbáltam beszélni vele, ő azonban megvető pillantással mért végig, és csatlakozott egy másik osztályba járó lányokból álló bandához, jó hangosan közölve velük, úgy, hogy én is halljam, milyen levakarhatatlan vagyok. A következő napok ugyanolyan légkörben teltek, mint a hét eleje, de én türelmesen vártam, hogy Lucie belássa, milyen lehetetlenül viselkedik, és főleg arra, mekkora fájdalmat okoz nekem ezzel...

Csütörtökön Ludo még egyszer megkérdezte, biztosan nem akarok-e elmenni a bulijára, és annak ellenére, hogy legszívesebben azt

üvöltöttem volna: „DEHOGYNEM, EL AKAROK MENNI!!!”, kitarítottam a visszautasítás mellett, abban a hiszemben, hogy ha elfogadom a meghívást, azzal csak még jobban elmérgesítem a Lucie-vel való viszonyomat. Arra gondoltam, jobb, ha megmaradok az első döntésem mellett, ha ki akarok békülni vele.

Villámsebesen elérkezett a szombat, és Lucie még mindig nem beszélt velem. Egész nap abban reménykedtem, hogy felhív, de a telefonom konokul hallgatott. Lucie egész héten egy szót sem szólt hozzám, és bár bizonyára tudta, hogy másodszor is elhárítottam Ludo meghívását, nem telefonált, hogy együtt töltsük az estét, ahogy azt elterveztük.

A rákövetkező hétfőn, ahogy beértem a suliba, azonnal éreztem, hogy valami furcsa van a levegőben. A lányok sanda vigyorral néztek rám, és amikor Ludo bejött az osztályba, zavart pillantást vetett rám, és elkapta a szemét.

Néhány másodperccel később Lucie odaült mellé. A gyomrom háborgott, úgy éreztem, mindjárt hányni fogok. Hallottam, ahogy a halántékomban lüktet a vér, a világ őrült körhinta módjára forgott velem. Feldúlt agyam egyik zugában szörnyű előérzet motoszkált...

Kicsöngetéskor kirohantam a mosdóba, hogy hideg vízzel öblítsem le az arcom. Az osztályból két lány utánam jött. Az ellenségeség immár nyílttá vált.

– Hülye voltál, hogy nem jöttél el szombat este Ludóhoz. Amikor láttuk, hogy Lucie is megérkezik, arra gondoltunk, te is eljössz...

Nem feleltem semmit, mert a torkom teljesen kiszáradt, és úgy összeszűkül, hogy egyetlen szót sem tudtam volna kipréselni magamból. És ekkor robbant a bomba:

– És azt már végképp nem gondoltuk volna, hogy ők ketten együtt fognak járni! Ludo már éve eleje óta beléd volt zúgva, de hát...

Néztem, ahogy kimennek, kotkodácsolva, mint két tyúk, és éreztem, hogy kicsúszik a lábam alól a talaj. Még anyám sem büntetett meg soha ilyen szigorúan.

Egy hétig feküdtem otthon lázasan, végtelen zokogásrohamok törtek rám. Kétségkívül kamasz voltam, igazi kamasz: a legkevésbé sem sikerült távolságtartással szemlélnem a történeteket, és erre teszem pszichoszomatikus tünetekkel reagált. Tisztában voltam ezzel, és dühöngtem, hogy képtelen vagyok uralkodni magamon.

Anya csak mosolygott, és azt mondta, ahogy öregszem, majd megtanulom kezelni az efféle csalódásokat, s én azért fohászkodtam, hogy csak igaza legyen, mert soha többé nem akartam olyat érezni, mint amit akkor éreztem.

Az év végéig hátralévő három hónapot meglehetősen magányosan töltöttem ugyan, de minden akaraterőmet összeszedve sikerült túltennem magam az egészen. Azt is hozzá kell tenni, hogy Ludo és Lucie néhány hét múlva már nem járt együtt, és ez természetesen megkönnyítette a dolgomat... Amikor Lucie ismét megpróbált közeledni hozzám, már nem kértem a barátságából. A csalódottságom és a fájdalom ugyanolyan hófokú volt, mint amennyire kötődtem hozzá, és a haragom sehogy sem akart elmúlni... A következő tanévben Lucie megint iskolát váltott, és nem találkoztunk többé.

...fogyókúráztam

ELDÖNTÖTTÜK, HOVÁ MEGYÜNK HÁRMASBAN NYARALNI: *Lola nagyszüleinek helyes kis faházába, ami Cap Ferret-ben van, a Pingvinek sétányán.*

Amikor Lola előhozakodott velem, először haboztam, mert azt hittem, a nagyszülők is részét képezik a programnak, de nem: a ház ezen a nyáron üres, csak ránk vár.

Mellesleg megjegyzem, időnként szerencse, hogy ott van mögöttünk a család: mivel egyikünknek sem fülött hozzá a foga, hogy elutazás előtt még melózzon egy kicsit, legfeljebb egy berck-plage-i kempingezésre futotta volna a pénzünkből.

Lola úgy határozott, egy hét múlva indulunk, addigra mindenki elintézi a maga kis ügyeit, jöllehet mi Manuval akár már másnap készek lettünk volna útra kelni. Lola azonban ragaszkodott hozzá, hogy várjunk még egy hetet. Végül, amikor kicsit megkapargattam a témát, Lola bevallotta, mi az igazi oka az indulás halogatásának: villámdiétát akar csinálni. „Szabaduljon meg egy hét alatt öt kilótól!”: ezt a programot hirdette meg a Vous Madame magazin.

Amikor Lola átnyújtotta nekem a lapot, nagy szemeket meresztettem: sosem hittem volna, hogy a barátnőm egy nap komolyan fogja

venni az effajta diétákat, amiket minden nyári szezon elején buzgón hirdet az összes női magazin, azt pedig különösen nem, hogy képes lesz elhalasztani egy nyaralást, amelyre a legjobb barátnőjével és a szerelmével készül, és mindezt azért, hogy megszabaduljon három fölösleges kilótól, ami csak a képzeletében létezik. Megpróbáltam lebeszélni erről a rohamdiétáról, elmagyarázva neki, hogy primo: semmi szüksége arra, hogy fogyjon, secundo: az egész csak arra lenne jó, hogy egy hétig frusztrálja magát, s utána 8 kilót hízzon vissza a jojó-hatás, a hírhedt, szörnyű jojó-hatás miatt.

Lola azonban szilárdan eltökélte, hogy márpedig ő ezen a nyáron 36-os bikinit fog hordani, és – a vonalai mellett – még a tudatából is kiűzi a tél folyamán bekebelezett számos raclette, burgundi marha és húsleves emlékét. Azon kezdtem tünődni, vajon Manu sugallta-e neki ezt az ötletet, de Lola megelőzte a kérdésemet azzal, hogy megkért, egy szót se szóljak erről Manunak, nehogy a végén még felszínese, rögeszmésen csak az alakjával foglalkozó lánynak tartsa. Végül, hogy lezárja a témát, Lola egyszerűen visszaváltzott tizenhárom éves kori önmagává, s előrukkolt a világ legkevésbé meggyőző érvével:

– Persze te ezt nem értheted, hiszen te természetből fogva vékony vagy.

„Természetből fogva vékony...” Ezt mondogatta anya hatéves koromtól tizennégy éves koromig. És még azt is hozzátette: „Julie a naganyjára ütött: bármit ehetsz, egy grammot sem hízik!” Így hát azt hittem, tényleg mindent befalhatok, amit csak akarok, nem kell visszafognom magam sem a mennyiséget, sem az étkezések közötti nassolások számát illetően: jöhetett pizza, gyorsétterem a csajokkal,

csipsz a kedvenc tévéműsorok közben, mindennemű csokiszelet a sulis automatájából... Hiszen természetűl fogva vékony voltam. Meg aztán tizennégy évesen állandóan éhes is.

Egy reggel előkaptam a koptatott farmeremet, azt, amit hat hónapja szinte le sem vettem, és belecsúszattam a fenekemet. Tudtam, hogy ezt a gatyát csak úgy tudom felvenni, ha ide-oda billegek, a fenekemmel angolna módjára jobbra-balra tekergőzöm, csak így jön föl a derekamig, különben elakad a csípőmön. Már hozzászoktam ehhez a rituáléhoz, ami együtt járt a testhezálló szűk farmerek felvételével, így nem lepődtem meg, hogy elsőre nem sikerült belepréselnem magam. Behúztam a hasam, és szökdécselve próbáltam feljebb rángatni a nácit: bizonyára összement egy kicsit a mosásban. A hátsómmal újratekadtam a kígyózó mozgást + tovább szökdécseltem + még jobban behúztam a hasam: sikerült begombolni. Hihihi... Ismerem én ezt a farmert...

És akkor egy reccsenést hallottam. A hátam mögül jött. Sietve megfordultam, azt hittem, ráléptem valamire, mire újabb reccsenés hallatszott. Azonmód sóbálvánnyá merevedtem: a fenekemet enyhe légáramlat cirógatta. Visszatartottam a lélegzetemet, elszörnyedve a fejemen átvillanó gondolattól, és lassan a tükör felé fordultam, vagyis inkább kicsavartam a nyakamat, hogy a fejemet a hátam felé fordíthassam – ez a kifinomult technika elsősorban a női nem körében ismert –, és akkor rémülettel állapítottam meg, hogy a hátsóm egész egyszerűen szétrobbantotta a farmeromat. A varrás mentén egy darabka bugyi kandikált ki, a bugyiból pedig egy darabka fázós fenék, amit csak nevetséges kis libabőr fedett. Nem fért a fejembe, mi történhetett. Vagyis igen: anya biztosan rosszul programozta be

a mosógépet – ha 90 fokon mosnak ki egy farmert, az bizony össze-
megy... Kirohantam a konyhába, hogy a szeme elé tárjam a helyre-
hozhatatlan hibát, amit elkövetett.

– Anyaaaaaaa, mit csináltál, összement a farmerom a mosásban!
Kérdő tekintettel nézett rám.

– Miket beszélsz? Negyven fokon mostam az én nadrágjaimmal
együtt. És egyébként is, mi a baj? Nem ment össze, hiszen be tud-
tad gombolni...

Ekkor megfordultam, hogy felmérhesse a kár nagyságát, és mi-
közben az én tudatomban kezdett feltámadni a kétség, anyám tu-
data egy újfajta valóságra eszmélt: természetből fogva vékony leány-
gyermekének nagy segge van.

Felfoghatatlan felfedezés volt ez számomra: általában a lányok
azonnal tudják, ha csak fél kilót is felszednek. Az összes barátnőm
figyelemmel kísérte a súlya változásait, ugráltak örömben, ha si-
került leadniuk egy kilót, vagy megvonták maguktól a csokis táskát,
ha húsz dekával gyarapodtak. Csakhogy én, mivel természetből fog-
va vékony voltam, soha nem foglalkoztam azzal, hogy hízhatok-e,
vagy sem. Tulajdonképpen olyan voltam, mint az anorexiás lányok,
akik sosem olyannak látják a testüket, amilyen valójában, hanem
mindig kövérnek találják magukat a tükörbe nézve, leszámítva azt,
hogy én mindig vékonynak láttam magam, holott a farom már ja-
vában repesztette a nadrágom hátsó zsebét... Hajlamosak vagyunk
alábecsülni az önértékelés szerepét, akkor is, amikor kártékony, ak-
kor is, amikor hasznos. Az én esetemben ez idáig inkább pozitív
hatása volt: soha nem görcsöltem az alakom miatt, hiszen születé-
semtől fogva magától értetődő volt, hogy nagyanyám alkatát örö-
költtem, és azt ehetek, amit akarok.

Csakhogymost egyetlen reccsenés sarkából fordította ki az egész léteemet: a másodperc tört része alatt egy mindig jó alakú lányból átváltoztam olyan lánnyá, akinek a nagy feneké szétduzzantja a farmerjét, s ez a változás megemészthetetlenül gyorsan következett be...

Este bezárkóztam a fürdőszobába, pucérra vetkőztem, és aprólékos részletességgel szemügyre vettem magam a tükörben. Egyszeriben az egész testemet egy nagy darab puha, zsíros húsnak láttam; egyetlen nap leforgása alatt a combom gondolatban 36-osról 44-esre dagadt, a fenekem olyan volt, mint egy hatalmas lufi; a csípőm, mint egy olyan nőé, aki nemrégiben hármasköröknek adott életet; a vádlim megnyerhette volna a fődíjat a májas hurkák versenyén, a képem meg úgy fel volt puffadva, mintha szteroid-túladagolásban szenvednék. Amikor lefeküdtem, azon rágódtam, hogy nem vettem észre éveken keresztül, miféle borzalom az, amit a testemnek nevezek.

Másnap elmentem, és vettem magamnak egy mérleget, és amint hazaértem, rögtön rá is álltam. Mivel halvány fogalmam sem volt, hány kilónak kellene lennem a koromhoz és az 1,69 m-es magasságomhoz képest, teljesen hasraütésszerűen elhatároztam, hogy leadok tíz kilót, vagyis 58-ról lemegyek 48-ra. Néhány nappal később egy közeli újságosbódé mellett elhaladva megpillantottam egy ígéretekkel teli magazint: „Szabaduljon meg felesleges kilóitól kevesebb mint tíz nap alatt, erőfeszítés, koplalás, jójó-hatás nélkül!” És közvetlenül mellette egy másikat: „Bombaalak tíz hét alatt!” Egy percnyi tévoválás után mindkét újságot megvettem és a táskámba rejtettem, készen arra, hogy felébresszem a bennem szunnyadó 14 éves bombázót.

Másnap megkezdtem a kilók elleni hadviselést. Az első két nap paradicsomot ettem, és húsz hasizomgyakorlatot végeztem. A harmadik napon sárgarépára és tíz hasizomgyakorlatra váltottam. Egy hét alatt megszabadultam két kilótól, jóllehet a nagybecsű magazinok egyetlen tanácsát sem tartottam be. A hetedik napon úgy döntöttem, hogy ez az Úr napja, és kolbászt meg csipszet ettem ebédre, brióst és csokis táskát uzsonnára, hamburgert sült krumplival vacsorára. A nyolcadik napra visszaszedtem a két kilót. A kilencedik napon erőlevest ittam, és sajtot meg kenyeret ettem. A tizedik napon fogytam 5 dekát, farkaséhes voltam, és büntudatom volt, hogy elbuktam a karcsúsodási versenyemet, ahhoz pedig már nem volt lelki erőm, hogy a hátralévő nyolc hétben próbáljak meg szert tenni bombaalakra.

Csak hogy még jobban lógathassam az orrom, utolsó erőfeszítés-ként megkíséreltem belepaszírozni magam a szétreccsent nacimba, aminek egyedüli eredménye az lett, hogy kicsivel nagyobb lett rajta a szakadás. Másnap reggel derekamra kötött pulcsival mentem suliba. Anya, aki eleinte csak somolygott a „villámdiéta”-tervemem, lassan aggódni kezdett. Egyre több olyan nap volt, amikor nem ettem, s ezek rendszeresen olyanokkal váltakoztak, amiket viszont annak szenteltem, hogy mindazt magamba tömjem, amitől az előző napokon megfosztottam magam. Anya ezért igen gyorsan arra az elhatározásra jutott, hogy elvisz egy dietetikushoz.

Az orvos úgy vélte, legfeljebb három-négy kilót szabad leadnom, azt is csak azért, hogy „az átlagnál valamivel véznább legyek”. Részemről állt az alku: egyszerűen csak kiegyensúlyozottan kellett táplálkoynom. Miután megszabadultam a néhány fölösnek vélt kilómtól, megkértem anyát, soha többé ne mondja nekem, hogy természettől

...FOGYÓKÚRÁZTAM

fogva vékony vagyok – és nem is mondta. Apránként rájöttem, milyen fontos, hogy normálisan egyen az ember, elkerülve a cukor és a zsír túladagolását, mégpedig egy egyszerű egyenletet szem előtt tartva: természetből fogva vékony lány + cukor + zsír = – természetből fogva vékony lány.

...stoppoltam

MIUTÁN LEADOTT 800 GRAMMOT, *Lola végre megengedte, hogy elinduljunk nyaralni. Csak oda szóló jegyet vettünk, mivel nem tudjuk pontosan, mikor is szándékozunk visszamenni Párizsba. Minél később, annál jobb...*

Tehát tegnap este, úgy fél kilenc tájban megérkeztünk a Pingvinek sétányára. A ház elég messze esik a kis településtől, így aztán a környék abszolút békés. Lola tulajdonos módjára körbevezetett bennünket: van egy nagyon tágas nappali, négy hálószoba, két fürdőszoba, egy extranagy kert medencével, és az egész megkoronázásaképpen fantasztikus kilátás az óceánra... Sajnálom, hogy korábban sosem hívtott meg, végtére is már három éve ismerjük egymást!

Sorra nyitogattuk az öreg konyhaszekrényeket olyan konzerv után kutatva, aminek még nem járt le a szavatossága, s végül sikerült egy nagy doboz sóltre bukkannunk, ami az egyik porlepte stelázi alján hányódott. Igaz, ez is már egy hónapja lejárt, de annyira éhesek voltunk, hogy rávetettük magunkat, még Lola is, aki pedig folytatni akarja a fogyókúráját.

Az egész estét azzal töltöttük, hogy meghatározzuk a nyaralás főbb programpontjait: tenger, olvasás, festés (Lola magával cipelte az egész felszerelését), kirándulás és esténként diszkó (ami, tudjuk, szánalmas egy program, de mindig felejthetetlen)... Utána azon kezdtük törni a fejünket, hogyan tudnánk a legegyszerűbben bejárni a környéket. Manu azt javasolta, mindenhová menjünk stoppal, Lolával azonban össze sem kellett beszélnünk, mindketten egyetértettünk abban, hogy erről szó sem lehet. Először is már eleve túl sokan vagyunk hozzá: az autósok többnyire a magányos stopposokat veszik fel, vagy maximum két embert. Aztán meg egy pasi is van a trióban, és a stoppolásnál egy pasi csak kolonc: ha a sofőr nő, fél, hogy megtámadják, ha meg férfi, nem pazarolja az idejét arra, hogy megálljon egy olyan fickónak, aki nek még kocsi is van... Végül pedig a legeslegfontosabb szempont, amit nem mertünk első helyre tenni, attól tartva, hogy Manu betoji lábának tart majd bennünket: stoppolni veszélyes.

Be is jött, amitől féltünk: Manu először csak a szemét forgatta, mint-ha szellemileg elmaradottakkal lenne dolga. Aztán meg úgy érezte, férfiaságában sértettük meg, amikor nem voltunk hajlandók elfogadni azt az érvet, miszerint „velem semmi baj nem érhet benneteket, pasi vagyok”. Lola, hogy bebizonyítsa, mennyire nem helytálló az érvelése, komiszabbnál komiszabb történetekkel rukkolt elő szerencsétlen autóstoppokról, akik veszélyes örültek csapdájába estek.

Az életében még egyszer sem stoppoló Lola heveny paranoiája és a földkerekség minden emberében egy-egy felebarátjának segíteni kész Gondos Bocsot látó Manu felelőtlen gondolkodása között úgy éreztem magam, mint egy centrista, miközben egy ókonzervatív szónokol az ultraliberálisok ellen. Mind a ketten megpróbálták a maguk pártjára állítani. Manu ekképpen: „Ugyan már, Julie, te nem vagy olyan ijedős,

*mint Lola, mondd meg neki, hogy ez teljesen veszélytelen.” Lola meg így: „Julie, te is nő vagy, nagyon jól tudod, milyen veszélyek leselkednek a stoppos lányokra. És a stoppos fiúkra úgyszintén!” Az igaz, hogy szí-
vem mélyén nem igazán vágytam arra, hogy megkísértem az ördögöt,
de hogy ne vesszek össze egyikükkel sem, úgy döntöttem, egyszerűen csak
elmesélem nekik az egyetlenegy stoppos kalandomat. Tudtam, hogy ez
után Manu sem próbál majd tovább győzködni bennünket, hogy száll-
junk be az első kocsiba, ami lefékez mellettünk.*

Tavaly stoppoltam életemben először – és utoljára. Hajszálponto-
san egy éve, merthogy nyáron történt. Miután szakítottunk Jules-
lel, elhatároztam, hogy az egyik legjobb barátommal, Sébastiennel
megyek nyaralni. Már az óvoda óta ismerjük egymást, és – micsoda
ritka és becses dolog – a kapcsolatunkban egy szikra kétértelműség
sincs: az egymással való flörtölést mindketten egészségtelen, sőt vér-
fertőző viszonynak tartanánk, mintha csak testvérek lennénk. Seb-
magas, jól megtermett, izmos fiú, szóval minden tulajdonsága meg-
van ahhoz, hogy az ember lánya nyugodtan neki merjen vágni vele
a nagy kalandnak, hátizsákkal a hátán és Lot megye térképével a
kezében. Hogy felturbózza a mélyponton lévő hangulatomat, úgy
határozott, vadkempingezni fogunk tíz napig, a töknyugi-semmi-
stressz jegyében.

Párizsban felszálltunk egy éjszakai vonatra, aminek kora reggel,
úgy 4-5 óra tájban kellett megérkeznie abba az isten háta mögötti
kis faluba, ahol egy dzsesszfesztiválnak vagy valami ilyesminek kel-
lett volna lennie. Alvás helyett az egész éjszakát végigdumáltuk a
fülkében, a felső ágyon gubbasztva, attól félve, hogy elszalasztjuk az
állomást, ahol le kell szállnunk.

Fél öt körül kászálódtunk le a vonatról, és boldogan szívtuk magunkba a csillagos ég alatt csendesen szunnyadó vidék friss levegőjét. Elindultunk a falu központja felé, hogy megkeressük az önkormányzat hirdetőtábláját, ami bizonyára telis-teli van ragasztgatva a különféle nyári programok és kulturális rendezvények szórolapjaival; arról majd kiderül, hánykor kezdődik a mi fesztiválunk.

Gyorsan ráakadtunk az önkormányzati táblára, rajta a hét jeles eseményeivel. Hétfő: Nagy pétanque-verseny. Kedd: Táncos est a főtéri kávézóban. Szerda: A templom gyerekkorusának koncertje. Csütörtök: Tájjelegű sajtok és borok kóstolója. Péntek: A dzsesszfesztivál elmarad.

Kikerekedett a szemünk, majd egymásra néztünk, hogy megbizonyosodjunk róla, a másik is ugyanazt olvasta-e. Sajnos semmi kétség: a dzsesszfesztivál prospektusát letépték, a táblán maradt papírdarabka vastagon át volt húzva pirossal, fölötte nagybetűkkel: „ELMARAD”. Helyette egy vidám, játékos estét kínáltak a szervezők: tombolát a községháza tornatermében. Ami elhanyagolható mértékben vonzott bennünket. Ott álltunk, mint két nagy rakás szerencsétlenség hajnali fél ötkor Lot megye egyik porfészskében, fáradtan, hátunkon egy tizenkét tonnás hátizsákkal, és fogalmunk sem volt, hová menjünk.

Azt egykettőre eldöntöttük, hogy elvergődünk a legközelebbi nagyvárosba, ami mintegy harminc kilométerre feküdt a mi bájos falucskánktól. De hogyan jutunk el oda? Természetesen stoppal. Felszállhattunk volna az első vonatra, amivel negyedóra alatt ott vagyunk, de annyira biztosak voltunk benne, hogy hamar találunk

egy kedves sofőrt, aki a megfelelő kikötőbe juttat bennünket, hogy ez a megoldás még csak fel sem merült a tudatunkban. A gyomrunk kezdte hangosan követelni a jussát, ezért úgy határoztunk, egy padon üldögélve megvárjuk, míg kinyit az első pékség.

Néztük, hogyan pirkad, közben fáradtságtól nehéz fejjel, egymásnak dőlve el-elbóbiskoltunk. Fél hatkor láttuk, hogy kigyullad a fény a szemközi pékségben. Sébastien segített az egész menetfelszerelést visszatenni a hátamra, és becsörtettünk a pék asszonysághoz. Amikor ezen a hajnali órán meglátott bennünket úgy felszereszámozva és megpakolva, mint egy málhás szamár, megesett a szíve rajtunk, és mindkettőnket megajándékozott egy-egy kiflivel. Valamivel hat után már útra készen álltunk, azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy képesek vagyunk kitartóan gyalogolni, de mindenekelőtt biztosra véve, hogy a jó szerencse elénk sodor egy autót, amely hajlandó lesz felvenni bennünket.

Elindultunk az országúton. Új, márkás sportcipő volt rajtam. Tovább kutyagoltunk. Kicsit elkezdett fájni a lábam. Gyerünk még, gyerünk, gyerünk... Megfájdult a hátam... Gyerünk, gyerünk, gyerünk... Majd' leszakadt a vállam.

Már egy órája mentünk, de még egyetlen autóval sem találkoztunk, és még mindig ugyanazon a hosszú, végtelenül hosszú országúton bandukoltunk. A nap felkelt, és fél nyolckor már dögmeleg volt. Végre a távolban megjelent az első kocsi. A szó szoros értelmében előrevetődttünk, és magasba emelt hüvelykujjal kalimpálni kezdtünk az út szélén, az autó meg elegánsan elsuhant mellettünk, finom porfelhőt kavarva, ami beletapadt az orrunkba, és ropogott a fogunk alatt.

Amikor már a tizenkettedik kocsit húzott el mellettünk megállás nélkül, levettem a koszlott pólómat, testhezálló trikóba bújtam, és Sebet betoltam egy facsoport mögé. A tizenharmadik autó megállt: szerencseszám. Fülig érő mosollyal elindultam a vezető felé, és intettem Sebnak, hogy jöjjön utánam.

Amikor a sofőr meglátta Sebet előbukkanni a fa mögül, cinkosan ránk vigyorgott, mintha csak azt akarná mondani: „Jó húzás volt, gyerekek!”, mi pedig beszálltunk a kocsijába. Normális pasas volt. Úgy negyven-ötven körüli. Nem is tudom igazán megmondani, milyen, egy tök átlagos, hétköznapi pasas. A városba egyenesen kellett menni, mutatta a tábla.

A fickó dumálni kezdett velünk, majd kis idő múlva lekanyarodott balra. Rápillantottam Sebre, hogy lássam, észrevette-e ő is ezt a hirtelen irányváltást. Igen, észrevette. És a lehető legközbösebb arckifejezéssel meg is szólalt:

- Ööö, bocsánat, de nekünk egyenesen kell mennünk...
- Erre rövidebb.

A gyomrom összeszűkülte. Csak annyit mondtam, „ah”, és meglehetősen kétségbeesetten néztem Sebre, mert hiába volt csapnivaló a tájékozódási képességem, azt azért éreztem, hogy összevissza kanyargunk, és egyre távolabb kerülünk a jó úttól.

Sébastien reagált először.

– Rendben, itt kitéhet bennünket, gyalog megyünk tovább, köszönjük.

A pasas azt felelte:

- Nem, szó sem lehet róla, mindjárt ott vagyunk.

A szívem eszeveszett tempóban vert: egyáltalán nem voltunk ott, sőt szupermessze voltunk, egy fickó kocsijában, aki nem engedett

bennünket kiszállni. Sébastien ridegen rászólt, hogy álljon meg, de az ürge csak vigyorgott, és esze ágában nem volt fékezni. Mindketőnk arca eltorzult, éreztem, hogy könnyek szöknek a szemembe.

Az autó egy kavicsos kis útra fordult a semmi közepén. Miután öt percig robogtunk ezen az ösvényen, a fickó leállította a motort, és felénk fordult.

– Megérkeztünk.

Nemet intettem a fejemmel, mivel képtelen voltam egyetlen szót is kinyögni. Sébastien viszont azonnal válaszolt:

– Itt is jó lesz, kiszállunk.

– Senki nem látta magukat beszállni a kocsimba...

Seb magához szorított, és fenyegetőnek szánt, de remegő hangon azt mondta:

– Engedjen kiszállni bennünket, különben...

A pasas folytatta:

– Imádom felvenni az olyan kis stopposokat, mint maguk. Szemmel láthatólag bizalomgerjesztő vagyok...

Felzokogtam, és csukladozva azt mondtam:

– Kérem, uram, ne öljön meg minket!

Nem, semmi intelligensebb nem jutott az eszembe. Amikor látta, hogy sírok, felnevetett, és azt mondta:

– Jól van, rendben. Remélem, ez jó lecke volt, gyerekek!

Sebbel teljesen összezavarodva néztünk egymásra. A fickó újra beindította a motort, és folytatta:

– Tavaly, ugyanebben az időszakban egy fiatal lány eltűnt ezen az úton. Maga, fiatalember, teljességgel felelőtlen, hogy vakon beül akárki kocsjába, ön pedig, ifjú hölgyem teljesen naiv, ha azt hiszi, hogy a barátja képes lenne megakadályozni, hogy egy elmebeteg

miszlikbe aprítsa. Mi a csudát csináltak volna, ha előveszek egy pisztolyt a kesztyűtartóból?

Jó kérdés, csakugyan, erre nem is gondoltunk... Végző soron így is egy őrültbe botlottunk, csak nem egy gyilkos őrültbe. A legrosszabbat megúsztuk. Egy jó negyedórás hegyi beszéd után az utazás síri csendben folytatódott. Még ha tudtam is, hogy nem a szántóföldön elásva végezzük, azért minden egyes útjelző táblánál nyújtogattam a nyakam, hogy biztos legyen benne, ezúttal tényleg jófelé visz bennünket. A szadista végül kirakott bennünket az úti célunknál, és megígértette velünk, hogy soha többé nem fogunk stoppolni. Nem próbáltunk alkudozni, megígértük, és széleseben kipattantunk a kocsijából.

Még aznap mind a ketten vettünk egy-egy jó erős túrabakancsot, és tíz napig vándoroltunk a természetben. Én a magam részéről befejeztem a stoppolást. És azt gyanítom, Seb sem próbálkozott meg vele többször. Hiába ugratott egész idő alatt azzal, hogy utánozta a siránkozásomat: „Kérem, gyilkos úr, ne öljön meg minket!”, biztos vagyok benne, hogy akkor ő is halálosan meg volt rémülve.

CLAIRE LOUP

Amikor életemben először

„–Hívok egy taxit és hazamegyek.

Egy pillanatra elgondolkodott, majd megkérdezte:

– Messze laksz?

Nem, nem laktam messze. Elindultunk kettesben gyalog Párizs utcáin, nem igazán arrafelé, amerre laktam. Addig sétáltunk, amíg pirkadni nem kezdett. Akkor arra gondoltunk, most már ideje lenne hazamenni. Azt mondta, maradjak velem, és én beleegyeztem. Jules egy kis cselédszobában lakott. Odaértünk a ház kapujához.

Fáradtságtól botladozva felvonszoltuk magunkat a hetedik emeletre, s még volt erőnk nevetni. Nála töltöttem az éjszakát, s abban a kis szobában, a piros padlóteglákra helyezett matracon történt meg életemben először.

De nem azon az éjszakán: akkor túl álmosak voltunk.”

Kislányból nagylány, nagylányból nő lesz.

Éld át! Éld át újra! Jó nőnek lenni.

14 éves kortól ajánljuk

2 499 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

ü d í t ő e n f r i s s